

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Добрич, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Мирослава Неделчева

при участието на секретаря Т. С. Димова
като разгледа докладваното от Мирослава Неделчева Гражданско дело №
20233230101284 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на С. А. С., ЕГН
*****, гр.Д., чрез упълномощения адвокат К. К. от ДАК срещу
„УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 831578348,
представявано от ***я Н.М.И., със седалище и адрес на управление: гр.С..
Исковете са с пр. осн. чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ – ищецът моли, съдът да
отменени като незаконосъобразна Заповед №21/****г. на ***я на ответното
дружество, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е
прекратено трудовото му правоотношение, да бъде възстановен на
предишната му работа „***” в „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и
да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение за оставане без работа за
максимално допустимия 6-месечен срок, считано от прекратяването на
трудовете правоотношение, на осн. чл.344, ал.1, т.3 от КТ във вр. чл.225, ал.1
от КТ в размер на 7848 лв.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства: ищецът работил
като „***” в „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД по трудов договор.
Със Заповед №21/****г. на ***я на ответното дружество на С. С. му е
наложено дисциплинарно наказание „уволнение” на осн. чл.330, ал.2, т.6 от
КТ без предизвестие. Заповедта била връчена на ищеца на ***г.

С. твърди, че наложеното му наказание и прекратяването на трудовото
му правоотношение е незаконно, а атакуваната заповед е незаконосъобразна,
поради следните съображения:

- преди да наложи дисциплинарното наказание, работодателят не е
изискал от инспекция по труда съответното разрешение, предвид

обстоятелството, че ищецът е с намалена трудоспособност, /за което обстоятелство ответното дружество е било известно/ и се ползва със закрила при уволнение по смисъла на чл.333 от КТ;

- Заповед №21/****г. не съдържа всички изискуеми реквизити и съдържание, съгл. императивната норма на чл.195 от КТ, не била мотивирана, не е написана разбираемо и не ставало ясно какви били конкретните нарушения по изброените точки на чл.187 от КТ, под които се подвеждали вменените на ищеца нарушения;

- в Заповед №21/****г. липсвали данни, относно основния критерий, визиран в разпоредбата на чл.189, ал.1 от КТ – съответствие между тежестта на наказанието и тежестта на извършените нарушения с неговите характеристики /значимост на изпълнение на задълженията, форма на вина, обстоятелства и поведението на работника/.

Ищецът твърди, че не е извършил вменените му в Заповед №21/****г. нарушения и не следва да му се търси дисциплинарна отговорност.

С оглед гореизложеното, ищецът моли, съдът да отмени процесната заповед, като незаконосъобразна, да бъде възстановен на заеманата преди длъжност „***” в „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и да бъде осъден ответника да му заплати обезщетение за оставане без работа за максимално допустимия 6-месечен срок, считано от прекратяването на трудовото правоотношение, на осн. чл.344, ал.1, т.3 от КТ във вр. чл.225, ал.1 от КТ в размер на 7848 лв. Претендира сторените съдебни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който твърди, че искове са допустими, но неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Наведените твърдения за незаконосъобразност не са основателни. Ищецът е злоупотребил с доверието на работодателя, защото на ***г. около 08.03ч на пътя към регионалното *** с.С., бил засечен да *** от повереното му МПС – *** с рег. №***. *** на материални активи на работодателя представлявала злоупотреба с доверието му, като извършеното тежко нарушение на трудовата дисциплина от С. било такова по смисъла на чл.187, ал.1, т.8 от КТ.

Ответникът извършил проверка по случая и след като изискал обяснение от С. А. на ***г. с покана, връчена му лично на същата дата, работникът е депозирал такова, като отричал извършеното от него деяние.

При връчване на заповедта на ищеца, той декларира пред ответника наличие на обстоятелство, което го поставило в хипотезата на закрила на уволнение по чл.333 от КТ. Предвид горното, работодателят изискал в срок до 30.03.2023г., работникът да представи официален документ, доказващ *** му, или наличие на конкретно ***, но ищецът не е депозирал пред ответното дружество съответно доказателство.

Докато е бил на работа при ответника, С. никога не е представял пред работодателя документи, доказващи ***, или основание за ***, предвид заеманата от него длъжност. Едва с ИМ, работодателят узнал, че е налице издадено ***г. със срок на валидност до 01.11.2023г. От решението било видно, че ищецът не страдал от ***, включена в списъка към Наредба №5 на МЗ от 1987г и не бил ***, следователно, не попадал под закрилата на чл.333, т.2 и т.3 от КТ.

При издаване на атакуваната заповед, ответникът е спазил всички изисквания на чл.189 и чл.194 от КТ и на процедурата по чл.193 от КТ и се е съобразил със степента на тежест на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на работника.

Ответникът моли, съдът да му допусне двама свидетели, при режимна водене за установяване на фактите, които са в доказателствена тежест на работодателя

Претендира съдебни разноски.

Съобразно наведените в исковата молба и в отговора по нея твърдения, оплаквания, доводи и съображенията, както и от развитите от страните в процеса и ангажираните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, че по силата на трудов договор №***г. ищецът е изпълнявал длъжността „***” в „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

Безспорно е също така, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено, считано от ***г., на основание чл.330, ал. 2, т.6 от КТ, поради наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ със Заповед №21/***г., издадена от ***я на ответното дружество, видно от която ищецът осъществил следното нарушение на трудовата дисциплина: на ***г. около 08.03ч на пътя към регионалното *** за село С., бил засечен да *** от повереното му МПС – *** с рег. № ***. *** на материални активи на работодателя представлявала злоупотреба с доверието му, като извършеното тежко нарушение на трудовата дисциплина от С. било такова по смисъла на чл.187, ал.1, т.8 от КТ.

На ***г. /три дни след датата, на която била издадена заповедта за уволнение/, при връчването на заповедта, ищецът подписал декларация във връзка с уволнението, че е *** и *** от ***, посочена в наредба на МЗ /без да се посочи точно каква *** и коя наредба, а работникът не е длъжен да знае конкретно кои ***и са вкл. в неконкретизираната наредба/. В представената на А. декларация, нито са визирани определени ***и, нито е цитирана приложимата наредба в тази връзка, за да може, евентуално ищецът, знаейки точната наредба да направи справка, за да е наясно, коя *** е включена в този подзаконов акт.

Ответникът, не представя доказателства, че след попълването на декларацията от ищеца на ***г., му е изискал доказателства за установяване достоверността на декларираните от него гореизложени две обстоятелства. Нещо повече, работодателят не е изискал конкретна информация и документация от страна на работника С., дали страда от ***, попадащо в Наредба №5/1987 г. и от там – в обхвата на закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ, както и дали е *** и съответно, ползва ли се със закрилата по смисъла на чл.333, ал.1, т.2 от КТ. Няма спор, че работодателят не е представил медицински документи пред ТЕЛК за мнение и не е изискал предварително писмено разрешение от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр.Добрич за уволнението на С. А..

Видно е от приложеното към исковата молба, ***г., изд. от МБАЛ „Добрич“ АД, гр.Добрич, че ищецът е *** и е с *** работоспособност. Решението е със срок на действие – 3 години, т.е. до 01.11.2023г. Посочена е

водеща диагноза „***“, а общото *** е: ****. Състояние след ***, *** /*** ***/ – 3 степен, *** /***/. В Решението е визирано, че на С. С. е противопоказан тежък физически труд.

При първоначалното назначаване на ищеца през ***, като служител в ответното дружество, няма данни да е бил с влошено здравословно състояние. Решението на ТЕЛК е издадено две години след постъпването на работа на С. при ответника.

От представените доказателства се установява, че на 18.10.2023г., /в хода на настоящото производство/ горесцитираното решение е било изпратено от ищеца на работодателя му /л.67-68/.

Между страните няма спор, че шест месеца след уволнението, ищецът не е започнал работа при друг работодател. Горното се потвърждава и от приложената в оригинал на л. 68 по делото, трудова книжа на С..

По делото е назначена ССЧЕ, във връзка с установяване размера на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за периода от ***г. до 27.09.2023г., който следва да получи ищеца при уважаване на иска му по чл.344, ал.1, т.1 от КТ. От заключението на вещото лице /л.87-89/, при отчитане на факта, че последното получено от С. БТВ преди уволнението при последен пълен отработен месец – януари 2023г. е 1308.00 лв./ е видно, че обезщетението за горепосочения период е в размер на 7848.00 лв., а в нетен размер е 7063.20 лв. /при облагане с 10% данък от 784.80 лв., защото обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ е облагаем доход от трудово правоотношение – чл.24 от ЗДДФЛ, но върху тези обезщетения не се начисляват и внасят осигурителни вноски, съгл. чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО/.

Съдът кредитира заключението на вещото лице по ССЧЕ, като обективно и неоспорено от страните.

Разпитани са по делото двама свидетели /водени от ответника/ - К.С.Р. – *** на филиала на ответното дружество в гр.Добрич и Т.Д.П. – на длъжност „*** депо С.“ към ответното дружество.

Св. Р. посочи, че сутринта на ***г.му звъннала по телефона колежката му Т. Д. и му казала, че пътувайки към работа видяла един *** на фирмата спряна на пътя и *** С., който го кара, *****.

Свидетелят извикал в управлението ищеца и му изискал писмени обяснения във връзка с узнатото деяние. Още същия ден С. написал обясненията си и му ги предал, но категорично отричал да е ****.

По-късно през деня, *** на С. А. бил ползван от друг *** и е имал допълнителен пробег, но точно засичане на останалото количество *** в резервоара на процесния *** на *** или ***г. не е било направено.

Обясненията на работника и докладната на служителката, която го видяла – Т. Д., били изпратени в централата на фирмата в София и там взели решение, ищецът да бъде уволнен.

В показанията си св. П. заяви, че от 2015г. работи в ответното дружество все на една и съща длъжност, че няма пряк служебен досег с ***ите на ***ите и не ги познава. На въпросната сутрин на ***г. малко след 8.00ч пътувала със служебна кола към от с.С. към гр.Добрич и видяла по пътя спряна служебна *** и до него на земята поставена прозрачна туба /от

минерална вода/, пълна с жълта течност и сложен маркуч в нея. Свидетелката не е видяла човек до ***а, нито е спряла, нито е правила снимки. Веднага се обадила на св.Р. и му казала номера на ***а и какво е видяла. Д. не е правила заключения, кой е бил ***а, който е трябвало да управлява на ***г. процесния ***, защото не познава ***ите, а и те работят на смени и не карат винаги едно и също МПС.

Свидетелката е била помолена да напише докладна до ***я на ответното дружество и да опише в нея видяното, което тя е сторила още същия ден.

Съдът не следва да кредитира в пълнота показанията на свидетелите, защото те са служители в ответното дружество и са заинтересовани от изхода на спора, отделно от това, св.К. Р. няма лични, преки и непосредствени впечатления от описаното събитие на ***г. в заповедта за уволнение, а преразказва наблюдения на друг човек. Нещо повече, между показанията на двамата свидетели има противоречия, защото св. Р. казва, че св. П. му казала сутринта по телефона на ***г., че видяла ищеца да *** *** от служ. му *** с един маркуч и да го прелива в туба, докато св. Т. Д. заяви, че не познава ***ите и не е видяла въобще човек до ***а, а само туба с потопен в нея маркуч. Жената каза, че не познава ищеца и да го беше видяла, нито знае името му, нито може да каже кой ***, кой *** кара.

При така изложените фактически данни, съдът достига до следните правни изводи:

Предявените от С. А. против работодателя му иски претенции са процесуално допустими, при депозирането исковата молба е спазен давностния срок по чл. 358, ал.2 от КТ и страните са легитимирани да участват в процеса. Правната квалификация на предявените иски е чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ.

По отношение на първата искова претенция с пр. осн. чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, във вр. с чл. 187, ал.1, т.8 от КТ: За да е налице основателност на този иск, е необходимо ищецът да докаже само наличие на трудово правоотношение с ответника и неговото прекратяване. От своя страна и в тежест на ответника, е да докаже законността на основанията за уволнението, в конкретния случай, че е налице описаното в заповедта деяние от работника и че то представлява *** на материални активи и злоупотреба с доверието на работодателя. Претенциите по чл. 344, ал. 1, т.2 от КТ за възстановяване на предишната длъжност, както и за обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ, са обусловени от изхода на първия иск. По отношение на иска за обезщетение за оставане без работа, изцяло в тежест на ищеца е да докаже факта, че за процесния период не е полагала труд.

Всяка страна носи доказателствена тежест за фактите, от които извлича за себе си изгодни правни последици. Когато тази тежест не е изпълнена, съдът следва да приеме, че фактите не са се осъществили и страната, която се позовава на тях, не може да извлече изгодните във връзка с тях правни последици.

Спорният в настоящото производство въпрос е, дали работодателят е знаел за ***то на ищеца и че има издадено ЕР на ТЕЛК, бил ли е длъжен да събере информация за здравословното му състояние и дали самият ищец е злоупотребил с правото си на предварителна закрила, като не е конкретизирал

точно какво е ***то му, предвидено в Наредба №5/1987 г. и не е представил решението на ТЕЛК, а само е посочил, че е ***, попълвайки декларацията, която му е била дадена на ***г.

Възраженията по съществото на спора от страна на ответника са, че е освободен от задължението да изиска предварително писмено разрешение за уволнението на ищеца от Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Добрич, тъй като С. не се ползвал с предварителна закрила по реда на чл. 333, ал. 1, т. 2 и т.3 от КТ, защото не страдал от някоя от ***ите по Наредба №5/1987г. на МЗ, нито бил ***.

В съдебната практика е прието, че когато с решението на ТЕЛК е определен процент на намалена работоспособност и са посочени противоположни условия на труд, работникът е *** по смисъла на чл.333, ал.1, т.2 от КТ – наличието на ***, налагащо *** е установено по законния ред и от орган по чл.1, ал.1 от Наредбата за ***. ***ите работници и служители имат закрила при прекратяване на трудовото правоотношение, като без значение е, дали с Експертното решение на ТЕЛК е определен по нисък от 50% трайно намалена работоспособност. Правната норма на чл.333, ал.1, т.2 от КТ не обвързва *** с процента намалена трудоспособност. Работодателят е длъжен да поиска предварително разрешение за прекратяване на трудовия договор в случаите по чл. 328, ал. 1, точки 2, 3, 5, 11 и чл. 330, ал.2, т.6 от КТ. /Определение № 7/12.01.2021 г. по гр. д. № 2489/2020 г., III г.о., ВКС /. В този смисъл, работник с процент намалена трудоспособност под 50% се ползва с предварителната закрила на чл.333, ал.1, т.2 от КТ. Видно от ЕР на ТЕЛК от 10.11.2020г., приложено по делото, ищецът С. е с *** намалена работоспособност и му е предписано противопоказание: извършване на тежък физически труд.

В посочените по-горе случаи на закрила по чл. 333, ал. 1 от КТ, работодателят трябва да поиска и да получи предварително разрешение от инспекцията по труда, за да може да извърши уволнението.

Разрешението е „предварително“, т. е. до момента на връчване на заповедта за уволнение, работодателят трябва да е получил съответното разрешение. Ако такова не е получено към момента на връчване на заповедта, уволнението е незаконно само на това основание.

Действително, при първоначалното назначаване на ищеца през ***, същият все още не е бил с ****. Тази оперативна интервенция е била извършена м. ***г., т.е. една година след започване на работа при ответника. На 10.11.2020г. е излязло ЕР на ТЕЛК, с което ищецът е бил вече ***, за което С. не е уведомил работодателя, но не е бил и длъжен да го прави към 2020г. Закрилата по чл. 333 от КТ има обективен характер и цели да запази работника от неблагоприятните последици на уволнението по социални и хуманни критерии. Ето защо, за нейното приложение няма значение, дали работникът е изпълнил задълженията си по чл. 2 от Наредба № 5 от 1987 г. за ***ите, при които работниците, ***щи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от КТ, а има единствено значение, дали към датата на връчване на заповедта за уволнение, работникът е страдал от ***, посочено в чл. 1 от Наредбата, или е бил вече ***.

Практиката допуска само едно изключение от принципа, че закрилата

има обективен характер и то е, когато работникът умишлено е въвел работодателя в заблуждение, че не страда от ***, за което се предвижда закрила, или е премълчал, че е ***. Във всички други случаи, неизпълнението на задълженията на работника да уведоми работодателя за ***то или да представи документи за него и/или *** си, няма правно значение за действието на закрилата по чл. 333, ал. 1, т.2 и т. 3 от КТ. Тя се прилага независимо от това, дали работодателят е бил уведомен за ***то и/или *** на работника и дали са представени медицински документи за това.

Следователно, без значение, дали работодателят е знаел или не предварително за *** на ищеца, бил е длъжен да събере информация, дали С., който е в процедура на уволнение, е ***, което му дава предварителна закрила при уволнение.

Закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 2 от КТ има обективен характер и важи винаги, когато работникът е ***. Задължение на работодателя е да извърши преценка за наличие на предварителната закрила, като събере информация за работниците и служителите, които смята да уволни, като липсва легално вменено задължение на работника или служителя да уведомява работодателя си предварително за наличните ***и, издадени ЕР на ТЕЛК, а обективният характер на закрилата се изключва само в случай, че работникът съзнателно укрие съществуващо *** по посочената наредба, или че е ***.

В попълнената на ***г. от ищеца в деня на връчване на заповедта му за уволнение /издадена, подписана и изведена в изх. Деловоден регистър на ответното дружество на ****г./ декларация, С. А. е подчертал на бланката, че „*** от ***, опредЕ. в наредба на министъра на здравеопазването“ и че е ***.

Чл.1, ал. 2 от Наредба №5/1987г. на МЗ обаче, изисква не общо осведомяване на работодателя, относно здравословното състояние на служителя, когото ще уволнява, а изисква събирането на предварителна информация, дали работника страда от конкретно посочени ***и по ал. 1. Дали това ще стане с изискването на попълнена от работника или служителя декларация или с непосредствено изискване на документи, е без значение, доколкото предвиденото от законодателя съдържание на предварително изискваната от работодателя информация е, дали служителят, когото има намерение да уволни, страда или не от заболяванията, посочени в чл. 1, ал. 1 от Наредба № 5. Попълнената от ищеца декларация не покрива изискванията на чл. 1, ал. 2 от Наредбата, тъй като не упоменава, дали страда или не от точно посочени ***и, ползващи с предварителна закрила по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ. Предпоставките за закрила на лицата, страдащи от ***, определено в Наредба № 5/ 20.02.1987 г., са от обективно естество и когато в изпълнение на задължението си да събере предварителна информация по чл. 1, ал. 2 от същата, работодателят постави въпрос в анкета, дали конкретният работник страда от такава ***, отговорът на последния като субективна преценка, не е решаващ за предпоставките на чл. 333, ал.1, т. 3 от КТ. А и след като С. е уведомил работодателя си, че страда от *** и е ***, ответното дружество не му е поискало медицинска документация, нито му е определило срок, в който да я представи, вместо това, му е връчило заповедта за уволнение.

В тази връзка се налага изводът, че работодателят не е изпълнил задължението си да събере предварителна информация, дали С. страда от заболявания, даваща му предварителна закрила при уволнение, в резултат на

което, а и предвид факта, че същият е ***, не е взел предварително писмено разрешение от Дирекция „Инспекция на труда“ и мнение на ТЕЛК за уволнението му. Допуснатото в процедурата по налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ нарушение е толкова съществено, че опорочава изцяло уволнителния акт, което налага уволнението да бъде признато за незаконно, а Заповед №21/****г. на ***я на ответното дружество, следва да бъде отменена.

За пълнота на изложението, трябва да се отбележи, че атакуваната заповед е издадена на ****г., а едва на ***г. при връчването и на работника, му е дадено да попълни декларация, за здравословното си състояние, но въпреки, че ищецът декларира, че е *** и страда от ***, включена в наредба на МЗ, работодателят не му е поискал да представи документи в тази връзка, както го задължава чл.2 от Наредба №5/1987г. – „Работниците, които страдат от ***ите, посочени в чл. 1, ал. 1, са длъжни при поискване да представят в предприятието медицински документи (епикриза, медицинско удостоверение и др.) от лечебно-профилактичните заведения, където се лекуват или се водят на диспансерен учет.“

Поради факта, че прекратеното трудово правоотношение между страните е с безсрочен характер, то и обусловеният иск по чл. 344, ал.1, т 2 от КТ за възстановяване на ищеца на заеманата до уволнението длъжност „***“ в „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, също е основателен и следва да бъде уважен, като С. С. бъде възстановен на горната длъжност.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ.

Естеството на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ е да обезщети работника при определен вид имуществени вреди - пропуснати ползи за реализиране на доходи от труда, който същият би положил, ако не беше факта на незаконното уволнение. Когато причинна връзка между този факт и пропуснатите ползи има, обезщетението се дължи. Установи се по делото, че трудовия договор между страните е сключен за пълно работно време, като в процесния 6 месечен период след уволнението, ищецът не е работил по друго трудово правоотношение, нито е получавал обезщетение, тъй-като не е бил регистриран в „Бюрото по труда“. По делото страните не спорят, по горните обстоятелства /в контекста на това е приложена трудовата книжка в оригинал на С. на л.68/. Във връзка с иска за обезщетение за оставане без работа, поради незаконно уволнение за 6 месеца, считано от датата, на която е прекратено трудовото правоотношение, съдът е назначил съдебно-счетоводна експертиза, досежно изчисляване на обезщетението. От заключението на вещото лице по ССЧЕ, се установява, че размерът на нетното процесно обезщетение, е 7063.20 лв. /след данъчно облагане, предвид нормата на чл.24, ал.2, т.8 от ЗДДФЛ и чл.42 от с.з./, изчислен за периода от ***г. до 27.09.2023г., като до този размер искът следва да се уважи, а за разликата до претендирания размер от 7848.00 лв., следва да се отхвърли като неоснователен.

Трябва да се отбележи за пълнота на изложението, че ищецът не е поискал присъждане на законната лихва върху сумата за обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ, /считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното и изплащане/, поради което, съдът не следва да присъжда лихвата, след като не е изрично сезиран от ищцовата страна и да се произнася

свърх петитум.

Ето защо, съдът намира, че следва да уважи изцяло предявените два иска с правни основания по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ и чл. 344, ал.1, т. 2 от КТ, както и частично иска по чл. 344, ал.1, т.3, вр. чл. 225, ал.1 от КТ до размера от 7063.20 лв., като го отхвърли за разликата до претендираното обезщетение от ищеца в размер на 7848.00 лв., поради неоснователност.

По разноските:

Ответникът следва да заплати в полза на ищеца разноски на осн. чл.78, ал.1 от ГПК в размер на минималната работна заплата за страната към момента, установена с Постановление №193/12.10.2023г. на МС, считано от 01.01.2024г, а именно: 933.00 лева, включващо адвокатско възнаграждение /С. С. е представляван от адв. К. К. от ДАК в процеса, видно от пълномощни, приложени на л.7 и л.121 по делото/. Възнаграждението за адвоката му е определено, съгл. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, във вр. чл.7, ал.1, т.1 от Наредба №1/2004г. на ВАС, съгласно която норма: „По дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2“/, както и при съобразяване с факта, че ищецът е предявил три иска /така чл. 2, ал. 5 от същата наредба, гласи: „дължимото възнаграждение за осъществено процесуално представителство по гражданско дело се определя, съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно, независимо от начина на тяхното съединяване“/.

Ответникът следва да заплати държавна такса по сметка на РС – Добрич, в размер на 100.00 лева общо, т.е. по 50 лв. за двата неоценяеми иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и държавна такса в размер на 282.52 лева за иска по чл. 344, ал. 1 т., 3 от КТ /7063.20 лв x 4%/, както и възнаграждение за вещото лице по ССчЕ /200 лв./, или общо 582.52 лв.

Ответникът, с оглед отхвърлителната част на иска по чл.225, ал.1 от КТ също има право на разноски, съгл. чл.78, ал.3 от ГПК, но такива не следва да му се присъждат, тъй-като няма представени доказателства за уговорено и платено адв. възнаграждение /видно от приложеното на л.14 пълномощно от 13.04.2021г./.

Отделно от това, на л.60 до 68 по делото, адв. Е. А. от САК е представила списък с разноски на обща стойност 468.94 лв., от които: самолетен билет – 339.02 лв., рентакар наем – 100.92 лв. и закупено гориво – 29.00 лв., съответно са представени доказателства за тези разходи, както и командировъчна заповед №94/13.09.2023г., със задача – явяване по гр. д. №1284/2023г. Съобразно изхода от спора, припадащата се част от направените разходи не следва да се заплащат на ответника, поради това, че на страна се дължи възнаграждение за един адвокат, т.е. за уговорено и платено адв. възнаграждение, в което, принципно могат да се калкулират и такива разходи като пътни, квартирни и др. Командировъчните разходи на адвоката не могат да се разглеждат като отделни от адвокатското възнаграждение /Определение №379/16.10.***. на ВКС по ч. гр. д. №3121/***., 3 г.о./. Съдебната практика е константна, приема по отношение

на претендираните разходи за транспорт /закупуване на самолетни билети/, че същите, макар да са разход, не представляват разноски в съдебното производство по смисъла на чл.78, ал.1, поради което не се присъждат /в този смисъл са Определение №697/29.10.2015г. на ВКС по ч. гр. д. №3880/2015г., 4-то г.о., Определение №51/08.02.2017г. на ВКС по гр. д. №2024/2016г., 4-то г.о., Решение №189/20.06.2014г. на ВКС, 4-то г.о. по гр.д. №5193/2013г., Решение №54/17.02.2016г. на ВКС, 4-то г.о. по гр. д. №5091/2015г., Решение №192/25.06.2014г. на ВКС, 4-то г.о. по гр. д. №5663/2013г. и др./.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА УВОЛНЕНИЕТО на С. А. С., ЕГН *****, гр.Д., извършено със Заповед №21/****г. на ***я на „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 831578348 **ЗА НЕЗАКОННО** и го **ОТМЕНЯ** на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал.1, т.2 от КТ, С. А. С., ЕГН *****, гр.Д. на предишната, заемана от него длъжност, а именно: „***” в „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД.

ОСЪЖДА „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 831578348, представлявано от ***я Н.М.И., със седалище и адрес на управление: гр.С. да заплати на С. А. С., ЕГН *****, гр.Д. на основание чл. 344, ал.1, т.3 от КТ, вр. чл.225, ал.1 от КТ, сумата от **7063.20 лв.** (седем хиляди шестдесет и три лева и двадесет стотинки), като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до претендираната от ищеца сума от 7848.00 лв.

ОСЪЖДА „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 831578348, представлявано от ***я Н.М.И., със седалище и адрес на управление: гр.С. да заплати на С. А. С., ЕГН *****, гр.Д., сумата от **933.00 лв.** (деветстотин тридесет и три) лева – съдебни разноски по делото за адвокатско възнаграждение, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА „УЕЙСТ СОЛЮШЪНС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК 831578348, представлявано от ***я Н.М.И., със седалище и адрес на управление: гр.С. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ДРС, сумата от **582.52 лв.** (петстотин осемдесет и два лева и петдесет и две стотинки), от която: за държавни такси по исковете – 382.52 лв. общо и възнаграждение за вещо лице по ССЧЕ – 200.00 лв.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Добрички окръжен съд с въззивна жалба в 14-дневен срок, считано от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____